

Já že jím děti?

Položil pero a uchopil noviny...

„Wilhelme! Pojď sem, ale rychle! To musíš vidět!“

Vyběhl jsem z předsíně a postavil se vedle jeho křesla...

„Naše příběhy mají ohlas!“

„Škoda, že je nemohou číst děti...“

Později toho dne seděl Wilhelm ve svém křesle a popíjel odpolední kávu, když někdo začal prudce bušit na dveře...

„Grimmové, vy pancharti! No tak tohle si za rámeček nedáte!“, ozývalo se za dveřmi.

Wilhelm se pomalu zvedl, položil kávu a došel ke dveřím. Uchopil kliku a zlehka je otevřel... Na prahu stála rozzuřená paní Schmidtová a bez mrknutí oka vešla dovnitř.

„Ale dobrý den, paní domáčí, jak rádi vás s bratrem vidíme!“

„Pane Wilhelme, nechte si ty lichotky! A radši mi vysvětlete jinou věc. Ale rychle! Četla jsem o vás článek v novinách, a tak jsem se rozhodla, že si koupím jednu z vašich knih, nakonec jsem si jich dokonce koupila několik. A jak mi, moji milí, chcete vysvětlit, že všechny čarodějnice, obzvláště ta v Perníkové chaloupce, jsou popisovány podle MÉHO vzhledu? A v té pohádce mám dokonce jíst děti?!?“

Podívala se na nás a vykřikla: „No vy jste teda národní umělci! Taková ostuda!“

Rázně vyšla ze dveří a bouchla jimi...

Jakmile kroky na chodbě utichly, vybuchli jsme v nezadržitelný smích...